

[Socialministeren.]

med, hvad alle andre Befolkningsklasser i dette Land udreder, er det et ganske overordentlig stort Kontingent til Selvforsikring, skønt det dog ikke er Arbejderbefolkningen, der er Skyld i Arbejdsløsheden, i Krisetilstandene, i alle de Forhold, der gør, at denne Forsikring er nødvendig. Der er intet andet Befolkningslag, der for sit Vedkommende paalægger sig en Selvbeskatning som den, der her er Tale om. Jeg tør maaske som en parentetisk Bemærkning sige, at hvis Landbruget i Aarenes Løb i Forhold til sine Vilkaar havde paalagt sig en lignende Selvbeskatning til Sikring mod Kriser, var man ikke faldet saa hurtigt omkuld, som man gjorde. Men det har man ikke gjort, ikke fra noget andet Samfundslag, og saa kan man ikke uden videre holde sig til den vedtægtsmæssige Hjælp alene.

For Fortsættelseskassernes Vedkommende gælder det, at Arbejdsgiverne i Henhold til Arbejdsløshedsloven skal betale til dem. Om Arbejdsgiverne kan man i alt Fald i højere Grad end om Arbejderne paa staa, at de har Skyld i Arbejdsløsheden, i mange Tilfælde gennem en slet Tilrettelægnings inden for Industrien, gennem det, at en lang Række Virksomheder producerer den samme Ting, medens det var meget bedre for Landet, om man begrænsede sig til en enkelt Virksomhed, der for Alvor kunde blive til noget. Det er ikke Arbejderne, der paa disse Omraader har Indflydelsen, Magten til at regulere; nej, det er Arbejdsgiverne og de Kapitalinteresser, der staaar bag dem.

Det er ikke mere end rimeligt, at Arbejdsgiverne skal betale til Fonden, men der er blot det gale ved det, at de betaler meget for lidt i Sammenligning med, hvad der betales andre Steder, og med, hvad de overhovedet burde betale, netop fordi de i mangfoldige Tilfælde har en afgjort Medskyld i den Arbejdsløshed, der optræder herhjemme. Deri ligger mit Forsvar for at tage fat paa en Udvidelse af Fortsættelseskassernes Virksomhed. Naar Arbejderne selv gennem de høje Bidrag, de betaler til den almindelige vedtægtsmæssige Hjælp, sikrer sig saa langt, som Tilfældet er, er det rimeligt, at der gennem Arbejdsgiverbidragene og de Statstilskud, der ydes ved Siden af Kontingenterne til Fortsættelseskasserne, skabes en Lettelse for Arbejderne i den Udbygning af Forsikringen, der sker igennem Fortsættelseskasserne. Mig har det altid forekommet at være ganske rimeligt, og jeg kan derfor ikke godkende det, som det ærede 5te Medlem for 4de Kreds

(Stensballe) sagde, at min Forgænger som Socialminister paa et helt andet Tidspunkt havde sagt, at nu var Arbejdsløshedsforsikringen udbygget. Jeg er i den Henseende ganske enig med det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen). Jeg beklager, at Bemærkningerne til Lovforslaget har faaet netop den nævnte Form, der burde i højere Grad have været lagt Vægt paa det, som det ærede 9de Medlem for 6te Kreds omtalte. Vi befinder os ikke mere i en egentlig Krisetilstand, vi er inde under Vilkaar, hvis Varighed ingen af os kender, men som er blevet i den Grad konstante, at vi gør bedst i at regne med dem et godt Stykke frem i Tiden. Men naar det er Tilfældet, maa vi ogsaa for Alvor have lagt til Rette et Understøttelsessystem, der er til virkelig Fordel for Arbejderne, som uden at være nødt til det betaler en saa væsentlig Del af Forsikringsudgifterne, som de gør.

Hvis ikke Arbejderbefolkningen i dette Land gennem sine meget store Ofre havde skabt hele Arbejdsløshedsforsikringen og fortsat selv bidrog saa stærkt, som den gør, til Opretholdelsen og Udviklingen deraf, vilde det have kostet Samfundet ganske artige Summer, rent bortset fra den moralske Betydning, det har for Arbejderne, at man netop har bygget Forsikringen op saadan, at Arbejderbefolkningen kan møde med ranke Rygge. De har nu Følelsen af selv at være med i det, i Modsætning til den Følelse, de maatte have, hvis de skulde stille op og have det hele givet.

Jeg vil gerne med Hensyn til, hvad det ærede 5te Medlem for 4de Kreds sagde om Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasses Satter, gøre den Bemærkning, at vel har Lovgivningen gennemført Bestemmelser om, at Dag-Understøttelsen for enligstillede skal være lavere end for Forsørgere, men da der ikke er Forskel paa den Præmie, der betales — det maatte jo være Forudsætningen, hvis man skulde have en retfærdig Ordning, at saa slap de enligstillede ogsaa med en lavere Præmie —, har jeg haft den Opfattelse, da jeg godkendte de Satter, som Arbejdsmændenes Delegeretmøde vedtog, at det var lovligt at lægge Understøttelsesforholdene saaledes til Rette, at man opretholdt Forskellen i Dagpenge, men ud fra Forsikringsprincippet gav den enkelte forsikrede Adgang til det samme Beløb i Løbet af 12 paa hinanden følgende Maaneder.

Det ærede Medlem nævnte, at der paa Lørdag skal afholdes Aarsmøde med Arbejdsløshedskasserne, hvor Arbejdsdirektøren vil fremlægge Oplysninger. Af Hensyn til Udvælgsarbejdet, for at forcere det stærkest